

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.VII.45.045/2026/6.

A tanács tagjai: Dr. Varga Zs. András a tanács elnöke

Dr. Cséffán József előadó bíró

Dr. Sperka Kálmán bíró

Dr. Szilas Judit bíró

Dr. Remes Gábor bíró

A felperes: felperes1
cím1

A felperes képviselője: Lakatos, Köves és Társai Ügyvédi Iroda,
ügyintéző: Dr. Ungár Attila ügyvéd
cím2

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala
cím3

Az alperes képviselője: Dr. Németh Szilvia kamarai jogtanácsos

A per tárgya: munkaügyi ellenőrzéssel kapcsolatos közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelemmel támadott határozat: a Fővárosi Törvényszék
101.K.704.071/2025/4. számú ítélete

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az alperes (6. sorszám alatt)

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 101.K.704.071/2025/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

Az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét 70.000 (hetvenezer) forintban állapítja meg, amelynek viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás

[1] Az alperes a lefolytatott foglalkoztatás-felügyeleti hatósági eljárás eredményeként a 2024. május 30. napján kelt határozatával 240.000 forint munkaügyi bírsággal sújtotta a felperest, és kötelezte a 2022. január 1. napjától 2022. október 14. napjáig terjedő időszakra vonatkozóan, hogy heti 40 órás teljes munkaidő megjelölésével tegyen eleget a megnevezett munkavállalót érintően a munkaviszony létesítésével kapcsolatos – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal területileg illetékes szerve felé fennálló – bejelentési kötelezettségének.

[2] Az alperes határozatát az Európai Parlament és Tanács 2004. április 29-i a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendeletébe (a továbbiakban: Koordinációs Rendelet) 13. cikk (1) bekezdés *a*) pontja, az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. számú melléklet 3. pontja 3.1. alpontja megsértésére, valamint a foglalkoztatás felügyeletéről szóló 2020. évi CXXXV. törvény 9. § (2) és (4) bekezdéseiben, 10. § (1)-(2) bekezdéseiben, 18. § (4) bekezdésében, a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság tevékenységéről szóló 115/2021. (III. 10.) Korm. rendelet 12. § (1) bekezdés *c*) pontjában, 18. § (2)-(3) és (6) bekezdéseiben, a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény 3. § (1) bekezdésében, 4. § (4) bekezdésében, 9. § (3) bekezdésében, 10. § (1)-(2) és (4) bekezdéseiben foglaltakra alapozta. Megállapította, hogy az érintett munkavállaló a 2022. január 1. napjától 2022. október 14. napjáig terjedő időszakban írásba foglalt munkaszerződéssel, szélturbina szerviz technikus munkakörben, heti 40 órás teljes munkaidőben végzett munkát a felperes (korábbi elnevezése szerint: egyéb1) alkalmazásában kiküldetés keretében, svédországi munkavégzési helyen, azonban a felperes erre az időszakra vonatkozóan a foglalkoztatás-felügyeleti hatósági ellenőrzés megkezdéséig a magyar adóhatóság felé fennálló bejelentési kötelezettségének nem tett eleget, a munkavállalót bejelentés nélkül foglalkoztatta. A felek a munkaszerződésben, illetve a közöttük létrejött kiküldetési megállapodásban a magyar jogszabályok hatálya alatt történő foglalkoztatásról állapodtak meg azzal, hogy a kiküldetési megállapodás 8. pontja szerint „[a] jelen Szerződés által nem szabályozott egyéb kérdésekben az Európai Unió irányelvei, a magyar és svéd munkaügyi törvények, valamint a kapcsolódó jogszabályok az irányadóak”.

[3] A felperesnek a határozattal szemben előterjesztett keresetét az elsőfokú bíróság 101.K.704.071/2025/4. az Art. 1. számú melléklet 3. pontjának, továbbá a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 89-95. §-ainak felhívása mellett, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdés *a*) pontja alapján elutasította.

[4] A felperesnek a jogerős ítélettel szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria Kfv.VII.45.018/2025/6. számú határozatával a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. A Kúria – egyebek mellett – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság jogerős ítéletének indokolásában elmulasztott számot adni a Koordinációs Rendelet 11. cikk (3) bekezdés, 12. cikk (1) bekezdés, az Art. 3. pont, 3.1. és 3.2. alpontjai megtartásával kapcsolatos jogserelmek, az erre vonatkozó kereseti kérelmek elbírálásáról, ezért a jogerős

ítélet az ügy érdemére kiható módon sérti a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseit. Az új eljárásra vonatkozó iránymutatásban foglaltak szerint az elsőfokú bíróságnak a felperes által előadott, a Koordinációs Rendelet és az Art. alkalmazhatóságára vonatkozó tényállításai és érvei figyelembevételével kell döntenie az alperes határozata jogszerűségéről, arról, hogy a Tbj., illetve a Koordinációs Rendelet rendelkezései értelmezése és alkalmazása alapján a felperesnek bejelentési kötelezettségét – az Art. által előírt módon – a magyar hatóságnál kellett-e teljesítenie.

A felperes keresete

[5] A felperes keresetében kérte az alperes határozatának megsemmisítését, emellett vagylagosan az alperes új eljárásra kötelezését is arra hivatkozva, hogy svédországi adózási regisztrációval rendelkezik, és svéd társadalombiztosítási járulékokat kellett fizetnie az érintett munkavállaló után. A határozat a Koordinációs Rendeletbe ütközik, mert az alperes arra a szabályra, amely szerint, ha a magyar lakóhellyel rendelkező munkavállaló kiküldetést teljesít, akkor a magyar társadalombiztosítás alatt marad legfeljebb 24 hónapig [12. cikk (1) bekezdés], úgy hivatkozott, mintha a kiküldetés automatikus szabályozás lenne. Valójában a kiküldetésnek a tagállamok, köztük Magyarország is feltételeket szab (Tbj. 89-95. §), az alperes kettős társadalombiztosítást eredményező bejelentésre kötelezte. A kiküldetésben történő munkavégzéshez a kormányhivatal által kiállított A1-es igazolásra van szükség, amelyet nem igényelt, ezért annak a tagállamnak a társadalombiztosítási szabályait kellett alkalmazni, amelyben a keresőtevékenységet folytatták.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott jogerős ítéletében az alperes BP/2102/000528-15/2024 számú határozatát megsemmisítette a Koordinációs rendelet 11. cikk (1) bekezdésére, (3) bekezdés a) és e) pontjaira, 12. cikk (1) bekezdésére az Art. 1. számú melléklet 3. pontjára, 3. pont 3.1. és 3.2. alpontjaira, a Tbj. 3. § a) pontjára, valamint a Kúria Kfv.35.323/2021/5. számú határozatára hivatkozva. Határozatának indokolásában a Koordinációs Rendelet 11. cikk (1) és (3) bekezdés értelmezése alapján kifejtette, hogy a felperes Svédországban jelentette be a munkavállalót, a munkavégzés országa (Svédország) miatt a svéd társadalombiztosítás hatálya alá tartozott a munkavállaló, ezért Magyarországon nem volt (nem lehetett) biztosított. A bejelentési kötelezettség előfeltétele, hogy a munkavállaló a Tbj. alapján biztosítottnak minősüljön. A svéd társadalombiztosítási rendszer hatálya alá tartozás (illetve a kettős biztosítás tilalma) miatt a munkavállaló a Tbj. alapján nem minősült biztosítottnak.

A felülvizsgálati kérelem, ellenkérelem

[7] Az alperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében a releváns bizonyítékokat és az irányadó hazai és uniós jogszabályokat jogellenesen, tévesen és kirívóan okszerűtlenül értelmezte, a téves logikai okfejtést követően helytelen és téves következtetések alapján hozta meg. Figyelmen kívül hagyta a Kúria új eljárás lefolytatására utasító Kfv.VII.45.018/2025/6. számú végzésében, valamint az Európai Unió Bíróságának C-451/17. sz. ügyben hozott ítéletében foglaltakat, ezért döntése sérti a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésének, a Kp. 78. § (2) bekezdésének, valamint a Koordinációs Rendelet 11. és 12. cikkében foglalt előírásokat. Perköltséget számított fel.

[8] Az alperes szerint az elsőfokú bíróság a Kúria hatályon kívül helyező végzésében foglaltakat nem hajtotta végre maradéktalanul, mert a jogerős ítélet indokolásában semmilyen utalás nem található a Koordinációs Rendelet 12. cikkére, holott a Kúria kifejezetten előírta részére, hogy a jogkérdést a Koordinációs Rendelet 11. és 12. cikkében foglalt rendelkezések figyelembevételére alapján döntse el. Az elsőfokú bíróság a Koordinációs Rendelet 11. cikke alapján hozta meg ítéletét, és figyelmen kívül hagyta, hogy a Koordinációs Rendelet 12. cikke a 11. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti főszabályhoz képest kivételt állapít meg, és a jelen ügyben feltárt tényállásra ez a kivételszabály lett volna az irányadó.

[9] Az alperesnek az ügy érdemére vonatkozó álláspontja szerint a felperes, mint magyar munkáltató svédországi kiküldetés céljából létesített munkaviszonyt a magyar munkavállalóval, azonban jogi tévedés folytán úgy vélte, hogy a bejelentést nem Magyarországon, hanem Svédországban kell megtennie. A svédországi bejelentés a magyar jog alá hatálya alá tartozó társadalombiztosítási jogviszonyt nem rendeli a svéd jog hatálya alá. A Koordinációs Rendelet 12. cikke alapján a kiküldött munkavállaló mindig a kiküldő állam jogszabályainak hatálya alá tartozik. A Svédországban történt bejelentés csak akkor lett volna jogszerű, ha a munkavállaló foglalkoztatása a Koordinációs Rendelet 11. cikke (3) bekezdésének a) pontja alapján történt volna.

[10] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte arra hivatkozva, hogy a magyar hatóság és a bíróságok nem bírálhatják felül a svéd hatóságot, az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében helyesen értelmezte és alkalmazta a Koordinációs Rendelet rendelkezéseit. Az alperes az előírt egyeztetési eljárást a svéd hatóságokkal nem folytatta le, hatáskörét és joghatóságát túllépve bírálta felül a svéd hatóságok saját jogukra és az uniós jogra vonatkozó jogalkalmazását, illetve a Koordinációs Rendeletben foglaltak megsértésével hagyta figyelmen kívül az alkalmazandó társadalombiztosítási szabályokat, az Európai Unió Bíróságának joggyakorlatát.

A Kúria döntése és a döntés jogi indokai

[11] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pontjának *ad)* alpontja alapján befogadta, mivel az alperes alappal hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a Kúriának a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásában foglaltaktól eltért, ami az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegés.

[12] A Kúria az érdemi elbírálás eredményeként megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem – az alábbiak szerint – megalapozott.

[13] A Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint, a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

[14] A Kp. 115. § (2) bekezdés folytán alkalmazandó Kp. 110. § (3) bekezdése, a közigazgatási bíráskodással összefüggő törvények módosításáról szóló 2025. évi LXXIX. törvény 31. §-ához fűzött előterjesztői indokolás, valamint az irányadó kúriai gyakorlat (Kfv.38.343/2019/11., Kfv.35.057/2022/5., Kfv.VI.35.055/2025/8., Kfv.VI.37.417/2024/8. Jpe.III.60.037/2022/12.) szerint a felülvizsgálati határozatban adott kúriai útmutatás az alsóbb fokú bíróságot köti, attól nem térhet el, még abban az esetben sem, ha az eltérést indokolja. Az iránymutatás követésének kötelezettsége alól az elsőfokú bíróság – a megismételt eljárásban is fennálló változatlan ténybeli és jogszabályi környezet esetében – nem mentesülhet. Ez a kötelezettsége akkor is fennáll, ha az elsőfokú bíróság nem ért egyet a kúriai határozatban foglaltakkal, jogi álláspontja attól eltérő. Erre figyelemmel a megismételt eljárásban hozott jogerős ítélet felülvizsgálata során a Kúriának mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy a jogerős ítélet eltér-e a korábbi felülvizsgálati határozatban adott kúriai iránymutatástól.

[15] A Kúria Kfv.VII.45.018/2025/6. számú hatályon kívül helyező végzésében foglaltak szerint az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban is fennálló változatlan ténybeli és jogszabályi környezetre, és az új eljárásra adott iránymutatásában foglaltakra figyelemmel a Koordinációs Rendelet 11. cikk (3) bekezdés, 12. cikk (1) bekezdés értelmezése és alkalmazása alapján kellett döntenie az alperes támadott határozata jogszerűségéről, vagyis arról, hogy a felperesnek bejelentési kötelezettségét – az Art. 3. pont, 3.1. és 3.2. alpontjai által előírt módon – a magyar hatóságnál kellett-e teljesítenie. Az alperes felülvizsgálati kérelmében megalapozottan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a támadott közigazgatási határozat jogszerűségéről a Koordinációs Rendelet 12. cikkében foglalt, a kiküldött munkavállalókra vonatkozó kivételszabály figyelembevételével határozott. A jogerős ítéletben a kúriai iránymutatásban foglaltaktól eltérve e rendelkezést csupán szövegszerűen idézte, rendelkezéseit azonban nem értelmezte és alkalmazta. A jogerős ítélet indokolása nem tartalmaz konkrét jogi indokolást, jogi érvelést arra vonatkozóan, hogy a kivételszabály a perbeli esetben milyen okból nem alkalmazandó, a támadott határozat annak alkalmazására figyelemmel miért jogszabálysértő.

[16] Ha az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott jogerős ítéletében eltér a Kúria hatályon kívül helyező végzésébe foglalt, a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 110. § (3) bekezdése értelmében kötelező iránymutatásban foglaltaktól, a követendő kúriai gyakorlat szerint az iránymutatásban foglaltól eltérés önmagában olyan súlyú eljárási jogszabálysértés, amely a jogerős ítélet ismételt hatályon kívül helyezését megalapozza (Kfv.V.35.195/2025/5., Kfv.VII.37.446/2025/6.).

[17] Mindezekre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság jogerős ítélete jogszabálysértő, ezért azt a Kp. 121. § (5) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

[18] Az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban a Kúria Kfv.VII.45.018/2025/6. számú hatályon kívül helyező végzésébe foglalt iránymutatása teljeskörű megtartásával kell eljárnia és döntenie az alperes támadott határozata jogszerűségéről.

A döntés elvi tartalma

[19] *A Kúria felülvizsgálati határozatban adott útmutatása az alsóbb fokú bíróságot köti, utóbbi attól nem térhet el, még abban az esetben sem, ha az eltérést indokolja. Az iránymutatás követésének kötelezettsége alól az elsőfokú bíróság – a megismételt eljárásban is fennálló változatlan ténybeli és jogszabályi környezet esetében – nem mentesülhet. A Kúria a megismételt eljárásban hozott határozatot hatályon kívül helyezi, ha az eltér a korábbi felülvizsgálati határozatban adott iránymutatástól.*

Záró rész

[20] A Kúria az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségének összegét a Kp. 110. § (3) bekezdésének alkalmazásával állapította meg azzal, hogy annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt. A Kúria a perköltség összegét a Pp. 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – az alperes által felszámított összegben – határozta meg. A felperes perköltséget nem számított fel, ezért annak megállapítására a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdései értelmében nem volt törvényes lehetőség.

[21] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése által alkalmazni rendelt Kp. 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] A végzés elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2026. június 23.

Dr. Varga Zs. András s.k.
a tanács elnöke

Dr. Cséffán József s.k.
előadó bíró

Dr. Sperka Kálmán s.k.
bíró

Dr. Szilas Judit s.k.
bíró

Dr. Remes Gábor s.k.
bíró